

- Ik zoû zoo gaarne heel goed zijn, tante.
  - Dat is mooi van je.
  - Neen, neen, werde hij af. Ik vind alles zoo slecht, weet u. Waarom is alles toch zoo slecht, niet waar, tante?
  - Maar er is ook zoo veel goeds, Jules.
Hij schudde zijn hoofd.
  - Neen, neen, herhaalde hij. Alles is slecht. Alles is heel slecht. Alles is egoïsme. Noem u eens iets op, dat niet egoïst is?
  - Ouderliefde.
- Maar Jules schudde weêr zijn hoofd.

Louis Couperus
(*Extaze. Een boek van geluk*, De Gids, 1892)

(cc) 2018, Olax, De Bozige Bui
Redactie: Marieke Smits
ISBN: 9789464356694
olax.nl

O lax

***'t Is egoïstisch,
maar 't is mooi geweest***

Een sonnettenkransenkrans

Een studie in jambische pentameter

Over deze bundel

Een sonnettenkrans is een serie van veertien sonnetten, waarvan iedere laatste regel de eerste regel van het volgende sonnet vormt, en waarvan alle eerste regels bij elkaar een vijftiende sonnet vormen: het meestersonnet.

Een sonnettenkransenkrans is een krans van veertien sonnettenkransen. Honderdzesennegentig sonnetten, veertien meestersonnetten, en één grootmeestersonnet. De eerste Nederlandstalige sonnettenkransenkrans verscheen in 2016 onder de naam *Een kruisweg van alledaags leed* (Bas Jongenelen en Martijn Neggers, uitgeverij Geroosterde hond). Twee jaar later liet ik mij door dat herculische meesterwerk inspireren, en nam ik de vorm over: tweehonderdelf gediggies, gebundeld in één handzaam boekje. Dat is inmiddels in een herziene versie uitgebracht met de naam *De argumenten liegen er niet om*. Zo iets werkt kennelijk verslavend, want hier is dan mijn tweede sonnettenkransenkrans.

Omdat de eerste regel van dit boek de laatste regel van het vorige is, zou hiermee een begin gemaakt kunnen worden aan de sonnettenkransenkransenkrans: zevenentwintighonderdvierenveertig sonnetten, honderdzesennegentig meestersonnetten, veertien grootmeestersonnetten, en één oppergrootmeestersonnet.

De stijl is gelijk aan de vorige bundel: jambische pentameters, drie gekruiste kwatrijnen en een gepaard distichon, en enkel mannelijk rijm.

Het schrijven van *'t Is egoïstisch, maar 't is mooi geweest* was een feestje. Geen leuk feestje, maar een feestje, desalniettemin: ik stond in de hoek, met een drankje dat ik niet lustte, te kijken naar mensen. Misschien waren ze allemaal mezelf, maar zoals dat gaat op feestjes, hoorde ik er natuurlijk niet echt bij, dus was ik prima in de gelegenheid om aapjes te kijken.

En aapjes zijn er genoeg, voor wie een studie wil maken van egoïsme. Ik besloot me vooral te richten op de negatieve kanten van egoïsme, want iedereen weet natuurlijk donders goed hoe belangrijk het evolutionair gezien kan zijn om primair voor zichzelf te kiezen. Maar in het geval van moord, seks, alcohol, muziek, socialmedia, geld, imitatie, wetenschap, tegenstelling, psittacisme, introversie, extraversie, psychiatrie en ouderschap wist ik er toch steeds wel wat naars, wrangs of schrijnends van te maken.

2.1. “'t Is egoïstisch, maar 't is mooi geweest”

2.1.1.

't Is egoïstisch, maar 't is mooi geweest
Ik zit wat op de bank, kijk wat tv
Waar ene Sonja braaf het nieuws voorleest
Ik luister niet, en krijg dus ook niet mee
Dat er een moord gepleegd is in mijn stad
De moord leek onbekwaam en ongepland
Ik peuter in m'n neus, krab aan m'n gat
Want zonder partner ben ik pas een vent
Ik trof haar gister met een ander aan
En gunde haar van alles, maar dit niet
Ik zei haar dat ze beter heen kon gaan
Haar minnaar noemde ik een stuk verdriet

Die was wel lang, maar had een korte lont
De man had me haast dodelijk verwond

2.1.2.

De man had me haast dodelijk verwond
Hij raakte mij met elke harde zin
Elk woord, tot in m'n ziel. Ik liet terstond
De koffie uit m'n handen vallen, in
Een oogwenk was mijn leven weggevaagd
Mijn hoop geloof in liefde was kapot
Ik heb me al die jaren afgevraagd
Wat maakt een vriend vertrouwen meer dan zot?
Hij was een bro, zij was een ho, iets ging
Hier niet zoals het hoort, mijn hart deed zeer
Maar zij was maar een vrouw, een lekker ding
Het was voor haar niet eens de eerste keer

Mijn vriend was me nog nooit ontrouw geweest
Hij liet me vallen, ik liet schier de geest

2.1.3.

Hij liet me vallen, ik liet Schier de geest
Ontvangen die mij eerder vallen liet
Daar in de diepte klinkt het Pinksterfeest
Dat men als reden meer te drinken ziet
Vanuit de helikopter springt mijn maat
Zijn parachute aan flarden – weet hij veel
Dat merkt hij pas wanneer die open gaat
Drie, twee, één... dan een ijzelijke gil
Daar spoedt hij valversnellend naar zijn dood
Terwijl de wind een vrolijk liedje fluit
Ik houd me vast, veins vrees, ik houd me groot
Schijnheilig stort zijn zieke geest zich uit

Hij valversnelde spoedig tot de grond
Ik hield me vast, zodat ik nog ver stond

2.1.4.

Ik hield me vast, zodat ik nog verstond
“Long live the king!” Hij fluisterde het zacht
Meedogenloos oprecht was het verbond
Dat wij ooit hadden nu voorgoed ontkracht
Ik greep mijn mes, en stak het in zijn pols
Langs zijn betraand gezicht klom ik omhoog
De rollen omgedraaid, niks waardevols
Wat Disney al gezegd had; ik bleef droog
Een moord kan ik nog respecteren, maar
Wees alsjebliedt een beetje creatief
Wie plagiëren wil als moordenaar
Is niet meer dan een ordinaire dief

Dat hij *The Lion King* citeren wou!
Hoe vaak moet ik die vent nog steken, nou?!

2.1.5.

Hoe vaak moet ik die vent nog steken, nou
Haast elke hechting toch weer openscheurt?
Ik vecht tegen de bierkaai, word er flauw
Van, weet niet wat er met hem is gebeurd
Een auto-ongeluk met splinters glas?
Een opgeblazen ruzie om een meid?
Een terrorist die uitverkoren was?
Waarom is het mijn verantwoord'lijkheid
Om voor hem tot het uiterste te gaan
Terwijl dit al mijn vrije tijd opslokt?
Och, had ik maar een ambtenarenbaan
Dan was ik vijf uur 's middags uitgeklokt

Ik dep het bloed op dat hij zelf vergiet
Hij huilt, hij schreeuwt, hij bloedt, maar sterft maar niet

2.1.6.

Hij huilt, hij schreeuwt, hij bloedt, maar sterft maar niet
Zijn alzheimer en kanker vechten om
Zijn aandacht, maar zijn droeve levenslied
Zingt door over die nooit gevallen bom
De laatste adem die hij nog niet blies
Daar gaat hij voor, al gaat het steeds maar mis
"Live fast, die young" was altijd zijn devies
Maar nu weet hij niet eens hoe oud hij is
"Geef mij die pil van Drion, of die spuit!"
Roept hij bij zinnen tot wie hij vertrouwt
"Waarom trek je die stekker er niet uit
Als jij zegt dat je echt nog van me houdt?"

Als echtgenoot maakt hij de pis niet lauw
Hij hoest zijn boze klacht tegen zijn vrouw

2.1.7.

Hij hoest zijn boze klacht tegen zijn vrouw
Met hort en stoot (en kuchend in een taal
Die ik maar beter niet herhalen zou)
De allergenen in het avondmaal
Verstikken zijn verstand en zijn geloof
En in een ongelooflijk lange zucht
Spreekt hij nog eenmaal tot zijn vrouw en sloof
“Je bent er toch niet altijd op beducht
Ik dacht: hè lekker, Indisch, maak me blij
Mijn complimenten voor de kok, applaus!
Maar iemand hield geen rekening met mij:
Wiens schuld zijn pinda's in de pindasaus?!”

Ze zucht, het is voorbij, nu staan ze quitte
Ze zegt: “Och, flapdrol, dat je dat niet ziet!”

2.1.8.

Ze zegt: "Och, flapdrol!" Dat je dat niet ziet
Is omdat zij dat in gebarentaal
Naar haar vertaler seint, die 't eerder niet
Zo letterlijk vertaalde, allemaal
Zo doofstom als je opdrachtgever zij
Zo geniaal, boosaardig en gestoord
Is die waarachtig ook, dus nu word jij
Als hulpje ingezet voor massamoord
Maar echt heel veel verstand van wat je doet
Als technicus van dit megalomaan
Onmenselijk mens, heb je niet echt. Goed
Je sloot maar weer een nieuwe killbot aan

Je had geen flauw idee: hoe werkt zo'n plug?
Je stak hem in zijn buik en in zijn rug

2.1.9.

Je stak hem in zijn buik en in zijn rug
Je naaide hem een oor aan, en bekant
Hield hij door jou zijn brede schouders stug
Je keek hem aan, en gaf hem toen een hand
Toen maakte je zijn hart precies op tijd
Van slag, je gaf nieuw leven aan de dood
Een menigte, gesneuveld in jouw strijd
Zijn moordlust kleurde alle straten rood
Je Frankensteinse monster was er klaar
Voor, zeven dagen kon hij echt bestaan
Maar na een week viel hij al uit elkaar
En nu begint de klus van voor af aan

Zijn lichaamsdelen liggen om je heen
Zijn armen, ogen, schouders, knie en teen

2.1.10.

Zijn armen, ogen, schouders, knie en teen
Je snijdt er stuk voor stuk een stukje af
Je hart een onverbiddelijke steen
Zijn leed niet meer dan een terechte straf
Je trekt een nagel uit: een harde gil
Is wat er door je trommelvlies heen scheurt
De volgende, de volgende, tot stil
Gelaten hij slechts ziet dat het gebeurt
Zijn stem verstomt. Hij weet: het heeft geen nut
Je neemt een pauze: en bedenkt waarvoor
Hij dit verdiend heeft: godverdomme kut
Hij wees je af! De lul. Je gaat weer door

Hij liet je lijden, nu pak je hem terug
Een moord pleeg je niet zo, dat doe je vlug

2.1.11.

“Een moord pleeg je niet zo, dat doe je vlug
Een sniper op het dak verscholen, of
Een poeder in een wijnglas, of iets snug-
Gerders dan dat, maar met een Molotov-
Of and're cocktail raak je zelden doel”
Ik lig terneergeslagen op de grond
Uit kikkerperspectief laat ik haar koel
En vastberaden, woorden uit haar mond
Geperst, me nu dit lesje lezen. Snap
Dat ik het ongelooflijk heb verprutst
Ze is springlevend, kut!, ik vind dat knap
Beroerd, maar wat ze daarna zegt het kutst:

“En deze les leer ik je nu meteen
Geef hier dat mes!” Ze buigt over me heen

2.1.12.

“Geef hier dat mes!” Ze buigt over me heen
En even ben ik weer die kleine big
Dat mager stukje vlees, vel over been
Dat het maar niet begrijpen kan. Ik lig
Onwillig op het houten blok gedrukt
Waarop het mes straks neerkomt met een klap
– ik hoop maar dat het haar in één keer lukt!
En ook al is de slagerij geen grap:
De ironie is helder, want na al
Dat ik gezien hebt, blijkt het toch maar wreed
Dat men meer van mijn dood genieten zal
Dan ik of men ooit van mijn leven deed

Dra ben ik een stuk ham op een stuk brood
Ik huil, ik schreeuw, ik bloed, dan ben ik dood

2.1.13.

Ik huil, ik schreeuw, ik bloed, dan ben ik dood
Ik huil, ik schreeuw, maar dit is niet mijn bloed
Ik kijk wat om me heen: ik zie een schoot
Een navelstreng, een vrouw... ik word begroet
Door lachende gezichten, dus ik huil
Ik schreeuw, welk leed is mij nu weer geschied!
Ik werd vermoord, maar zelfs een daad, zo vuil
Valt bij reïncarnatie in het niet!
Een man betreedt de ruimte, witte boord
En in een vlaag van wrede ironie
Blijkt dat het hij is die mij heeft vermoord
Ik schop tegen een schaamlippiercing die

- Omdat hij haar aanwezigheid genoot -
De man gaf aan zijn vrouw. De laatste stoot

2.1.14.

De man gaf aan zijn vrouw de laatste stoot
Hij houdt van haar, maar kruipt nu van haar af
Ze is nu al een dag of zeven dood
't Is tijd. Hij klimt grim lachend uit het graf
Zijn vrouw was volgens de recherche hier
Doordat ze van de trap viel, nadat zij
Een kinky nacht opzweepend seksplezier
Met hem genoten had. Hij liet het bij
Dat wat de wouten dachten, want aldus
Verklaarde dat haast elke blauwe plek
Vanaf de grafrand blaast hij nog één kus
En pist hij haar nog één keer in de bek

“Totdat de dood ons scheidt,” zegt hij bedeesd
“'t Is egoïstisch, maar, 't is mooi geweest”

2.1.M.

“t Is egoïstisch, maar 't is mooi geweest”
De man had me haast dodelijk verwond
Hij liet me vallen, ik liet schier de geest
Ik hield me vast, zodat ik nog verstond:
“Hoe vaak moet ik die vent nog steken, nou
Hij huilt, hij schreeuwt, hij bloedt, maar sterft maar niet”
Hij hoest zijn boze klacht tegen zijn vrouw
Ze zegt: “Och, flapdrol, dat je dat niet ziet!
Je stak hem in zijn buik en in zijn rug
Zijn armen, ogen, schouders, knie en teen
Een moord pleeg je niet zo, dat doe je vlug
Geef hier dat mes!” Ze buigt over me heen

Ik huil, ik schreeuw, ik bloed, dan ben ik dood
De man gaf aan zijn vrouw de laatste stoot

2.2. De man gaf aan zijn vrouw de laatste stoot

2.2.1.

De man gaf aan zijn vrouw de laatste stoot
Hij wist hoe zij zich daarop had verheugd
En hoe de hoer meer dan van hem genoot
Deed hem nog wel het allermeeeste deugd
Hij kwam hier vaker aan zijn vuil gerief
Zijn vrouw wist daar niet elke keer van af
Maar nu hij Sonja deelde met zijn lief
Was zij het die de hoogste toon aangaf
Zo'n voorbinddildo deed echt wat met haar
Ze vond het prachtig geil, en lustig mooi
Ze kwam bij enkel de gedachte klaar
Dat hij haar deelde met een lichtekooi

Hij was zo'n man die je maar zelden vindt
Geen man had haar in jaren zo bemind